Temps Ordinari - Sisè diumenge

Per FrancescR el dt., 07/02/2023 - 13:00

Sir 15,15-20
1Co 2,6-10
Mt 5,17-37

Aterrant

Jesús, després de la página sublim de les Benaurances i aquelles dues paràboles tan casolanes i transcendents de la sal i la llum, conscient que el seu poble porta anys i panys de tradicions, de costums, de preceptes de la Llei i de libres sencers (Deuteronomi, Levític…) marcant el camí de la Llei (fins a 613 preceptes, dels quals 365 eren de formulació negativa), ara ha de marcar quin és el valor de la Torà, que tantes vegades ha sentit proclamar a les sinagogues. Aquest diumenge ens trobem davant d'una interpretación personal que el Jesús de Mateu fa de qüestions que afecten la convivència, el matrimoni, les relacions entre nosaltres, i mil detalls més. De sobte, comença a sortir la humanització de la llei, de la religió, perquè no es perdi mai que Ell ha vingut a humanitzar la vida i la fe…

Per això convida el seu poble, ens convida a fer el petit, però llarg viatge que va del cap al cor, de les idees als afectes, dels criteris que sense l'amor poden arribar a ser una dictadura moral, que amb l'amor es transformen en una font de llibertat. I tot això que acabem de dir no son paraules boniques que endolceixen un discurs; és la manera més humana de viure una fe en un Déu, que també Jesús humanitzarà per a aquel poble…

Per això Jesús ens donarà una lliçó suprema de valors absoluts i valors relatius. I l'exemple més clar per a aquella gent que creía que el Temple, les ofrenes i les sensacions religioses eren el més important de la fe, els posa l'exemple de deixar en segon terme el Temple i la seva litúrgia, i anar a veure el germà que potser han ofès. La reconciliació, el perdó, és a dir, l'amor, sempre preval per damunt de la lletra d'un precepte. I estiguem tranquils: el Senyor no va buidar mai cap ull ni va tallar cap braç (més aviat va curar cecs i tornar la salut als braços malalts). Era una manera radical de parlar, perquè Jesús va fer una aposta radical a favor de la persona humana.

Acabo amb allò que apreníem quan érem petits: aquests manaments, aquesta munió de preceptes, es resumeixen en dos: estimaràs Déu sobre totes les coses i el proïsme com a tu mateix. Es que ens han fet així, perquè estimem i siguem estimats. Perquè, oi que el cor de la persona no es cansa d'estimar; però el que no estima, es cansa de viure…?

ETIQUETES
VALORS AMOR HUMANISME